

give. Det kan det ærede Medlem maaske nok have Ret i, at 4 Aar ere for kort en Tid, til at der ud af selve disse 4 Aar skulde gro en almindelig Overbevisning om, hvorledes vor gældende Grundlov bør haandhæves. Men det ærede Medlem maa ikke overse, at det, der er passeret i de sidste 4 Aar, staar i nøje Forbindelse med, hvad der er passeret gennem en lang, lang Række af Aar forud; og jeg skulde dog tro, at de allerfleste ogsaa af dem, der staa paa samme Side som det ærede Medlem, maa gennem den Række af Aar, der gik forud for 1901, og ved at betragte den Retning, hvori den politiske Stilling mere og mere bevægede sig, være kommen til den Overbevisning, at alle de Handlinger paa det forfatningsmæssige Omraade, som Flertallet her i Tinget var og er imod, vare en meget stor Fejl og vare noget, som ingen Sinde burde eller bør gentages. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at den Bevægelse, som gik for sig i en Række af Aar allerede før 1901, og som fik sin Afslutning i 1901, maa i Forbindelse med, hvad der er passeret i den Tid, der er gaaet efter, ogsaa til den Side have frembragt en meget stærk Overbevisning om, at den Maade, hvorpaa Forfatningen blev benyttet i de Tider, er noget, som aldrig bør komme igen, og som man fra den Side — hvad man nu end den Gang har ment, og hvad man end endnu vil mene om Sagen i juridisk og formel Betydning — netop for sin egen Skyld bør bidrage til at hindre Gentagelse af. Jeg haaber, at dette rent praktiske Syn maa gøre sig gældende fra den Side ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. Sker det, tvivler jeg ikke om, at man vil kunne naa til en Ministeransvarlighedslov, som vi kunne være tjente med, og som i en væsentlig Grad vil kunne bidrage til, at der bliver Garantier for vor Forfatnings rette Forstaaelse og rette Benyttelse.

De andre ærede Talere, som have haft Ordet, have jo fuldt ud kunnet slutte sig til Princippet i det foreliggende Forslag og til Ønsket om at faa det gennemført. Det bliver altsaa kun i Enkeltheder, jeg faar Anledning til at udtale mig overfor disse ærede Talere, noget, som jeg allerede delvis har faaet Lejlighed til at gøre.

Naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) i Spidsen for sin Tale stillede den Udtalelse, at det havde vist sig, at Ministeriets Reformiver var vokset ved den Sprængning, der havde fundet Sted i Venstrereformpartiet, tager det ærede Medlem jo der ganske fejl. Thi det ærede Medlem overser, at dette Mini-

sterium er et andet Ministerium end det, der sad, før Sprængningen i Venstrereformpartiet fandt Sted. Det ærede Medlem kan altsaa ikke sige, at dette Ministeriums Reformiver er vokset, uden at han derved vil rette en Anke for Mangel paa Reformiver mod det foregaaende Ministerium, en Anke, som jeg ganske vist tror er fuldkommen uberettiget. Thi det synes mig, at Erfaringen i den Tid, hvor det foregaaende Ministerium sad, viser til fulde, at det var besjælet af en meget stærk og en meget alvorlig Reformiver, og jeg kan ikke sige andet med Hensyn til det nuværende Ministeriums Reformiver, end at jeg føler mig overbevist om, at det kan staa fuldstændig Maal med det foregaaende Ministeriums. Jeg kan derfor ikke modtage det ærede Medlems Kompliment for, at det nuværende Ministeriums Reformiver skulde være større end det foregaaendes, men den er lige saa stor.

Foruden det Spørgsmaal med Hensyn til § 8, som jeg allerede har omtalt, rejste det ærede Medlem det Spørgsmaal, om Forældelsen efter § 15 ogsaa vil have Betydning for, hvad der er sket i Fortiden, og det ærede Medlem for Assens (Berntsen) sekunderede ogsaa i den Henseende det ærede Medlem, idet der paakom ham en hellig Gysen ved Tanken om, at der nu skulde slettes en Paragraf af Forliget. Jeg tror at kunne berolige begge de ærede Medlemmer. Det følger af sig selv, at en Lov som denne, naar den bliver vedtagen, og andet ikke udtrykkelig staar i Loven, kun gælder for de Handlinger, som foretages, efter at Loven er vedtagen. Ligesom kun de Handlinger, som foretages, efter at Loven er vedtagen, kunne straffes, for saa vidt de ikke allerede efter den nuværende Lovgivning kunne straffes, lige saa tydeligt turde det være, at de Forældelsesbestemmelser, som findes i Loven, ogsaa kun komme til Anvendelse paa de Handlinger, der begaas, efter at Loven er bleven til Lov. Forliget vil altsaa trods denne Lov vedblive at være velbevaret og have den samme Betydning, som det har haft i den Tid, der er gaaet forud.

Det ærede Medlem for Hjørrup (Deuntzer) var imod, at man i et Lovforslag som dette skulde gaa til Yderligheder, mod, at man skulde stille sig paa det Standpunkt, at enten skulde Kontrasignaturprincippet anvendes eller ogsaa Solidaritetsprincippet. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, og Lovforslaget har jo ogsaa søgt at gaa en Middelvej. Det følger af sig selv, mener jeg, at man ikke kan indskrænke